

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ΄

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

30 Νοεμβρίου 1886

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Ἵ τὴν ὄψι Σου νιογέννητη γλυκοχαράζει πλάσι
Καὶ κόσμος ἀνασταίνεται νεκρὸς νὰ Σ' ἀγκαλιάσῃ,
Κ' ἡ Ἱστορία μας γιὰ Σὲ ταις δάφναις της μαζώνει
Κ' ἕνα στεφάνι Σου φορεῖ καὶ μ' ἕνα φῶς Σὲ ζώνει,
Καὶ γύρω 'ς τὸ κεφάλι Σου πετοῦν 'σάν ἀγγελουδιὰ
Τ' ἀπόκρυφα μηνύματα καὶ τὰ γλυκὰ τραγουδιὰ
Ποῦ τόσα χρόνια ἐπρόσμεναν, τραγουδαγαν Ἐσένα,
'Ἐσένα, μεγαλόχαρη τοῦ βασιλιᾶ μας γένηνα!
Κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ὅπου Ἑλλάς ἐλεύθερη καὶ δούλα,
Κάθε ψυχὴ ἀντρειεύεται, χτυπᾷ κάθε καρδοῦλα
Γιὰ Σὲ τὸ πρωτογέννητο τοῦ θρόνου μας βλαστάρη.
Καμάρ' εἶσαι 'ς τὴ μάνα Σου, 'ς ἐμᾶς προσκυνητάρη!
Οἱ παλαιοὶ Αὐτοκράτορες ὀπῶχεις τ' ὄνομά τους,
'Ανάμεσα σὲ χίλιους δυὸ τοῦ Παλατιοῦ νομάτους
Ὅταν καμμιά γιορτὴ τρανὴ τὴν Πόλι φέρναν γύρα,
'Ἀστράφταν μέσ' 'ς τὸ μάλαμα καὶ μέσα 'ς τὴν πορφύρα·
Μὰ λάμπεις πλουσιώτερος ἐμπρὸς μας, Κωσταντίνε,
Γιατ' ἡ ἀγάπη ἐνὸς λαοῦ 'δικὸς Σου πλοῦτος εἶνε!

Καθὼς ἡ θύρα ἡ φανταστὴ, τῶν ἀντρεικομένων ἔνοιχα,
Ποῦ κλεῖ ρουμπίνια ὄνειρευτὰ καὶ πλοῦτη διαμαντένια
Καὶ στέκει αἰῶνες καὶ καιροὺς κλειστὴ καὶ στοιχειωμένη
Κι' ἀνήμπορος κι' ὁ γίγαντας αὐτὸς 'μπροστά της μένει
Ποῦ σειοῦνται ἀπὸ τὰ χέρια του 'σάν τὰ δενδράκια οἱ βράχοι,
Μὰ μ' ἕνα λόγο μαγικὸ ἀνοίγει εὐθύς μονάχη, —
Ἔτσι κατάκλειστη γιὰ 'μᾶς τῆς Μοίρας στέκ' ἡ πύλη...
Μὰ τὸ 'δικό Σου τ' ὄνομα φτάνει νὰ εἰποῦν τὰ χεῖλη,
Κι' ἀνοίγει εὐθύς, καὶ βλέπουμε καιροὺς ὅπου θ' ἄρθουε,
Κι' ἀναγαλλιάζουν ἡ καρδιαὶς κ' ἡ φαντασίαις μεθοῦνε
'Μπρὸς σὲ πατρίδα ὀλόφωτη, κι' ἀνθίζου' 'σάν καὶ πρῶτα
'Στὸν Κολωνὸν ὁ νάρκισσος κ' ἡ δάφνη 'ς τὸν Εὐρώτα!

Τὴν ὥρα ποῦ χιλιᾶκριθη μεσ' 'ς τὴν πλατεῖα της κλίνη
Τὴ θάλασσα ξαγνάντεψαν οἱ Μύριοι ἐκεῖνοι
Μέσ' 'ς τῶν ἐχθρῶν τὸν κίνδυνον καὶ μέσ' 'ς τὰ ἔρμα ξένα,
Δὲν ἐνοιωσαν τόση χαρὰ 'ς ἐστήθη ἀπελπισμένα
Σάν τὴ 'δική μας τὴ χαρὰ ποῦ Σὲ θεωροῦμε τώρα.
Τῶν τρομερῶν Σαρακηνῶν τὰ πλήθη τὰ αἰμοβόρα

Τὴν πρώτη ἐκείνη τὴ φορὰ ποῦ ὠρμήσανε ἔς τὴν Πόλι
 Κι' ἀπ' τὴν Χρυσόπορτα βαθεῖα τὴν ἀγναντέψαν, ὅλη
 Νὰ ζωγραφιέται ὀλόλαμπρη μεσ' ἔς τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια,
 Μὲ τὰς ἴψηλαίς τῆς ἐκκλησιαίς, τὰπέραντα παλάτια,
 Ποτὲ δὲν θὰ φαντάστηκαν τὴ δόξα μας τὴν πρώτη
 Τόσον ὠραία, καθὼς ἐμεῖς τὴν ἰδική σου νύττη!
 Κι' ὁ ἀσπρομάλλης ὁ σοφὸς ποῦ ψάχνει γιὰ τ' ἀστέρι
 Τὸ μακρυνὸ κι' ἀθώρητο μ' ἓνα γυαλὶ ἔς τὸ χέρι,
 "Ὅταν ἔς τὰ μάτια του ἔμπροστὰ προβάλλῃ ἀπ' τὰ οὐράνια,
 Κρύβει ἑλιγώτερη ἀπὸ μᾶς ἐκεῖνος ἑρηφάνια!

Γέροι, ποῦ νοιώθετε σιμὰ τοῦ μνήματος τὴν ὥρα,
 Γιὰ ιδέστε Τον, κι' ὀλόχαροι κλείστε τὰ μάτια τώρα!
 Λεβένταις, ποῦ δὲν τρέμετε τὸ σκιάχτρο τοῦ θανάτου,
 Γιὰ ιδέστε Τον καὶ νοιώσετε διπλῆ ζωὴ ἔμπροστὰ Του!
 Ἄντρες, καρφώστε τα ἔς Αὐτὸν τὰ μάτια σας· ποῖος ξέρει
 Σὲ ποιόνε δρόμο τ' ἄστρο τοῦ ἐγράφη νὰ μᾶς φέρῃ!
 Γυναῖκες, πῶχετε καρδιὰ καὶ καλοσύνη τόση,
 Παρακαλεῖτε τὸ Θεὸ ἔς τὰ νιάτα Του νὰ δώσῃ
 "Ὅλαις ταῖς χάρες τοῦρανοῦ κι' ὅλαις ταῖς καλοσύναις.
 Παρθέναις, στεφανῶστε Τον μὲ ρόδα καὶ μυρσίναις.
 Μὲ τὸ δ'ικό Του τ' ὄνομα ταῖς νύχταις, ταῖς ἡμέραις,
 Ἐτὴν κούνια νανουρίζετε τὰ βρέφη σας, μητέραις!
 Κ' ἐσεῖς, παιδάκια, πειὸ τρελλὰ χορεύετε, γελᾶτε.
 Ἐλάτε ὄχι ν' ἀκούσετε, μὰ γιὰ νὰ ἰδῆτ' ἐλάτε
 Τὸ παραμυθὶ πῶχετε τόσαις φοραῖς γροικῆσαι:
 Νά! νά, τὸ βασιλόπουλο ποῦ ἦρθε νὰ ξυπνήσῃ,
 Τὴν κόρη τὴν Πεντάμορφη ποῦ βαρειοκοιμισμένη
 Μὲς' ἔς τὴ σκλαβιά τοῦ δράκοντα καιροῦς καὶ χρόνια μένει...

Χαρῆτέ τον τοῦ βασιλιᾶ τὸ γιὸ τὸν κανακάρη!
 Δεκαεννιά χρονῶν ξανθὸ κι' ὠραῖο παλληκάρη,
 Ζώνει ἔς τὴ μέση τὸ σπαθὶ καὶ τὸ σταυρὸ ἔς τὸ στήθος,
 Καὶ μᾶς σκορπάει παρηγοριὰς κ' ἐλπίδες ἓνα πλῆθος
 Ὁ πρῶτος Ἕλληνα πῶγραψε σὲ τέτοια χρόνια ἡ Μοῖρα
 Ἐλευθέρους νὰ γεννηθῇ μὲ στέμμα καὶ πορφύρα,
 Κ' ἔμπρός ἔς τὰ μάτια μας κ' ἔμπρός ἔς τὸ δακρυσμένο Γένος
 Νὰ ὀρκισθῇ τοῦ Ἕλληνα τὸν ὄρκο λατρευμένον!
 Χαρῆτέ Τον, τοῦ ἔθνικοῦ εὐαγγελισμοῦ τὸν κρίνον,
 Τὸν ὑστερνὸ μας καὶ μαζὶ τὸν πρῶτο Κωνσταντῖνο!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἔορται πανελληνίον τελοῦνται ἀπὸ τῆς αὔριον
 ἐπὶ τῇ ἐνηλικιώσει τοῦ διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ
 θρόνου Κωνσταντίνου. Ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων ὁ ἑλλη-
 νικὸς κόσμος δὲν ἐχαιρέτισε τοιαύτας ἡμέρας.
 Ὁ πολυπαθὴς τῆς ἱστορίας λαὸς καλεῖται νὰ αἰ-
 σθανθῇ ἐν τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων αἰσθημά-
 των, ὑπὸ τὴν ζωοποιὸν τῶν ὀπίων, ἐνέργειαν δη-
 μιουργεῖται ἡ ἔθνικὴ συνειδήσις, κρατύνεται ἡ
 ἔθνικὴ πίστις πρὸς τὸ παρόν, ἀποκαλύπτονται ἐν
 ἐλπίσιν οἱ ὀρίζοντες τοῦ μέλλοντος, λαμβάνουσι
 νέας δυνάμεις οἱ ἰσχυροί, καὶ ἐπανακτῶσι τὸ ἀ-

πολεσθὲν αὐτῶν θάρρος καὶ φρόνημα οἱ ἀποτε-
 θαρρημένοι. Νεαρὸς βασιλόπαις, οἷον ἀπὸ αἰῶνων
 προεφήτευσον τὰ σιβύλλεια βιβλία τῆς ἔθνικῆς
 παλιγγενεσίας, οἷον τοσάκις ἐπόθησαν καὶ ἐρ-
 ρέμβασαν τοσαῦτα Ἕλληνων γενεαί, θέλει
 προσέλθει αὔριον πρὸ τοῦ βωμοῦ, διὰ νὰ ὁμώσῃ
 τὸν ὄρκον τῆς στρατιωτικῆς πίστεως πρὸς τὴν πα-
 τριδα. Ὅποια μυστηριώδης στιγμή ἐν ταῖς δέλ-
 τοις τῆς ἔθνικῆς ἱστορίας! Ἐν τῇ γῆ ταύτῃ, ἡ-
 τις εἶδε ποτὲ πίπτοντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς
 τὸν Κόδρον, Ἕλληνα βασιλεύς, ὃν γεννώμενον πε-